

Aranyút (2017. május)

Az osztályunk 2017. május 5-én reggel fél 7-kor kezdte meg az útját Nagyszalonta felé, hogy egy ötnapos kirándulás keretében kipihenjük az elmúlt tanév fátadalmait és kicsit magunk mögött hagyjuk az iskolát.

A programon a Csillagösvény Utazási Iroda által meghirdetett pályázat elnyerése nyomán vehettünk részt.

3 óra elteltével kissé meglepetten konstaláltuk, hogy beázott a buszunk egy nagy eső következtében, de még ez sem hátráltatott meg minket. Aztán hatórás utunk és a határ szerencsés átlépése után megérkeztünk Nagyszalontára, ahol szalontai barátaink már izgatottan vártak minket. Megmutatták nekünk iskolájukat, ismertették a tanév során történt programokat, így kissé bepillantást nyerhettünk életükbe. Ezután körbevezettek minket a Főtéren, ahol sok érdekességet megtudhattunk Nagyszalonta híres szülöttjeiről, és az ottani református templomról, majd megnéztük a Csonkatoronyban lévő kiállítást Arany Jánosról. Később pénzt váltottunk és megkezdtük két és fél órás utunkat az első szállásunk felé, ahol két éjszakát töltöttünk. Megérte ennyit utaznunk. Az Anett Panzió nevű helyről csodás kilátás nyílt a medvék és farkasok lakhelyét adó erdőre és folyóra, és az ellátás is remek volt. Érkezésünk után vacsoráztunk, sétáltunk a környéken, és jó hangulatot teremtettünk a társalgóban. A házigazdák szerencséjére csak mi voltunk a panzióban, így nem zavartunk más vendégeket. Éjjel fáradtan vonultunk vissza a szobáinkba beszélgetni, de már elaludtunk egymás történeteink.

A második nap reggelén a Pádis-fennsíkon folytattuk utunkat, ahol örömmel figyeltünk fel a még mindig havas tájra. Bár a társaságból nem volt mindenki túrához öltözve hősiesen csináltuk végig a „közepes nehézségű” túrát idegenvezetőnkkel, aki a héten segítségünkre volt és

bemutatta nekünk a táj szépségeit. A kilátás gyönyörű volt, mindenki rengeteg képet készített. De nekünk nem volt elég a túrából, mert még megtettünk egy sétát a Glavoj-réten, ahol egy vízeséssel találtuk szembe magunkat.

Majd töretlenül indultunk el a Medve-barlanghoz, ami a cseppkőképződmények mellett arról híres, hogy 141 medve ragadt kőomlás miatt az üregben. Egy óra szabadidő után, amikor vásárolhattunk сувениreket, és helyi finomságokat visszaindultunk a szállásunkra.

A harmadik napunkat reggelivel kezdtük, majd a szalontai diákokkal együtt a Mézgedi –cseppkőbarlang felé vettük az irányt. A hatalmas barlangban

százával fordulnak elő a kisebb-nagyobb képződmények. Van női cipő, havas fenyőfa, sőt medúza és rózsabimbó alakú is, de mindenki azt képzelhet bele, amit szeretne.

A cseppkőbarlang után egy kristálybarlang felé vettük az irányt, amihez hasonló szépségű és épségű csak Mexikóban található a világon. Az óriási kristályoktól szinte járni sem lehet a barlang egyes részein.

Aztán kis buszút után megérkeztünk Köröstárkányba, ahol Gábor Ferenc ott élve dolgozta fel az első és második világháborúban a Fekete-körös völgyének öt, magyarok lakta falujában történt népirás eseményeit, és ismertette a Belényesi-medence falvainak gazdag néprajzi kincseit. Meghallgattuk az úr előadását, majd a könyveiről is tudakozódhattunk, és vettünk is belőlük. Szerintem ritka az olyan ember, akit ennyire át tud járni a hazaszeretet, anélkül, hogy a harc minden terén ott lett volna.

Ezután az utunk Magyarremetére vezetett, itt megnézhattunk egy Árpádkori templomot, és egy emlékművet, amivel a magyarremetei vérengzés áldozataira emlékezünk. A legfiatalabb halott 12 a legidősebb 85 éves volt.

A következő úticélunk Gyanta volt, ahol a civil magyarok elleni vérengzések áldozatainak emléktábláját tekinthettük meg. Iskoláink itt elhelyezték koszorújukat. A nap végére megérkeztünk a már másodiknak tulajdonítható szálláshelyünkre, Nagyszalontára, egy Böjte Csaba által fenntartott gyermekotthonba, ahol finom vacsorával vártak minket.

Másnap, azaz a negyedik nap reggeli napsütésében az Arany-emlékházba látogattunk Nagyszalontán. Mindenki érdeklődéssel figyelte a hölgy szavait, aki nagy lelkesedéssel mesélt Arany János gyermekkoráról.

A következő állomásunk az Arany János Elméleti Líceum volt, ott a diáksággal plakátokat készítettünk a helyszínekről, amelyeket közösen bejártunk. Remek időtöltés volt számunkra, még a korábbinál is közelebb kerültünk a határon túli magyarsághoz, előtört belőlünk az a sok-sok emlék, amiket együtt átéltünk a hideg november során.

Onnan elsétáltunk a temetőbe, ahol a világháborúban elesett katonák tiszteletére állított sírkőcsoportot kerestük fel. Az elesett 860 hős közül 102 neve ismert.

Visszaérve megismerkedhettünk a Dévai Szent Ferenc Alapítvány tevékenységével. Tiszteletre méltó, hogy ennyi hátrányos helyzetű gyermeket képesek támogatni és segíteni, hogy később jó jövőnek nézzenek elébe.

Ezek után elbuszoztunk Nagyváradra. Városnézés lett volna a terv, de sajnos ránk szakadt az ég, így az élményfürdőt vettük célba. Ennél jobban nem is sült volna el a dolog, ugyanis a három napnyi túrázás után mindenkit felfrissített ez a pár órányi fürdés. Így már nem is éreztük magunkat annyira fáradtnak.

A fürdő után mindenki elmehetett vásárolni magának és a családjának román „különlegességeket” és más egyéb dolgot, amire szüksége van.

Ismét megérkeztünk Nagyszalontára és egy kiadós vacsora után a szalontaiak búcsúbulit rendeztek nekünk, ahogy mi is megtettük korábban. Nagyon élveztük és önfeledten

Megjelent a Fehérvári Fekete Fehér újságban (2017. június)

szórakoztunk, kihasználtuk a velük töltött időt. A buli végén elköszöntünk tőlük és ígéretet tettünk egymásnak, hogy még tartjuk a kapcsolatot.

Az ötödik, egyben a legutolsó napon az időjárás megkegyelmezett nekünk, így végre megnézhattuk Nagyvárad csodás látnivalóit, köztük a Holnapos költők szobrát, Ady Endre szobrát, ahol idegenvezetőnk dióhéjban elmesélte Ady élményeit Váráddal kapcsolatban, majd közösen felolvastuk Janus Pannonius: Búcsú váradtól c. versét. Végighallgattunk ismét egy második világháborús előadást a nagyváradai várban, majd végignézhattunk udvarában. A „Fekete Sas” Palotába is be szerettünk volna menni, viszont ez az idő hiányának köszönhetően nem volt megvalósítható, csak távolról gyönyörködhettünk benne. Mindenkinek ajánljuk a várost, mint kirándulóhelyet, mint pihenőhelyet, ugyanis gyönyörű város. Nekünk örökre a szívünkben marad.

Ebéd után végre hazafelé vettük az irányt. A közel hatórás buszúton már nem uralkodott akkora hangzavar, mint odafelé, bizonyára a kellemes fáradtság okozhatta. Az út alatt utoljára nézhettük azt a szemet gyönyörködtető látványt, ami az öt nap alatt végigkísért. Mindenki remekül érezte magát, úgy érzem erre a kirándulásra évek múlva is nevetve emlékezünk vissza. Olyan közösségi élményeket nyújtott nekünk Románia, mint még eddig semmi más. Szeretünk Nagyszalontát! <3

Bakos Lili és Tóth Alíz 9./b